

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Mariusz Łodko (sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

w sprawie radcy prawnego **S. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2021 r.

wniosku obwinionego radcy prawnego z dnia 11 stycznia 2021 r. o wyłączenie członków składu orzekającego Sędziego Sądu Najwyższego J.M., Sędziego Sądu Najwyższego M.Ł., Sędziego Sądu Najwyższego P.S.N. i innych sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a nie będących członkami składu orzekającego w sprawie o sygn. akt II DK 34/21, od rozpoznania wniosku i sprawy,

na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 825 ze zm.)

postanowił:

**uznać się niewłaściwym i przekazać wniosek do rozpoznania
Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu
Najwyższego.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 11 stycznia 2021 r., obwiniony radca prawny S. W. wniósł o wyłączenie członków składu orzekającego Sędziego Sądu Najwyższego J.M., Sędziego Sądu Najwyższego M.Ł., Sędziego Sądu Najwyższego P.S.N. i innych sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a nie będących członkami składu orzekającego w sprawie o sygn. akt II DK 34/21, od rozpoznania

wniosku

i sprawy. Ponadto, wniósł o zawieszenie postępowania z uwagi na postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 8 kwietnia 2020 r., sygn. C - 791/19 R w sprawie zawieszenia stosowania przepisów dotyczących właściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

W uzasadnieniu obwiniony podniósł, że „wnioskowane do wyłączenia osoby nie posiadają przymiotu i statusu niezawisłych sędziów orzekających w ramach niezależnego sądu w rozumieniu Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a także w rozumieniu zasady skutecznej ochrony sądowej wynikającej z art. 19 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej”. Zgłosił „bardzo daleko idące, uzasadnione” zastrzeżenia co do niezależności i bezstronności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a także niezawisłości wszystkich jej sędziów, w jakimkolwiek składzie, z uwagi na ustrojowy kształt Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego wynikający ze sprzecznych z Konstytucją RP: ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 5 ze zm.) oraz nowelizacji ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3 ze zm.), w tym w szczególności z uwagi na wybór całości składu Izby (osób wymienionych we wniosku) przez nową Krajową Radę Sądownictwa (ukonstytuowaną w 2018). Żaden z sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, w jakimkolwiek składzie – w ocenie obwinionego – nie może w sposób bezstronny i niezależny rozpoznać przedmiotowego wniosku i sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 825 ze zm., dalej: „u.SN”) do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw

Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

„O kwalifikacji wniosku, jako należącego do właściwości Sądu Najwyższego, przesądza zatem to, jakie zarzuty są podnoszone wobec sędziego lub sądu. W konsekwencji o tym, czy wniosek podlega rozpoznawaniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 2 u.SN decyduje treść wniosku, w tym w szczególności jego uzasadnienie. Zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego musi mieć wobec tego uzasadnienie w treści wniosku (...)” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2020 r., I NWW 96/20).

Dokonując analizy treści uzasadnienia wniosku obwinionego radcy prawnego S. W. z dnia 11 stycznia 2021 r., należało stwierdzić, że podnoszone wobec członków składu orzekającego w niniejszej sprawie: Sędziego Sądu Najwyższego J.M., Sędziego Sądu Najwyższego M.Ł., Sędziego Sądu Najwyższego P.S.N. i innych, pozostałych sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a nie będących członkami składu orzekającego, zarzuty dotyczą braku niezawisłości sędziów wyłonionych przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw oraz braku niezależności sądu, ukształtowanego przepisami, będącymi przedmiotem postępowań przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, tj. postępowania zakończonego wyrokiem z dnia 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-(...), C-(...) i C-(...), A.K. i in. przeciwko Sądowi Najwyższemu czy postępowania w sprawie C-(...), zainicjowanego skargą złożoną 25 października 2019 r. przez Komisję Europejską przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej. Co prawda Autor wniosku jako podstawę prawną wniosku o wyłączenie wskazał przepis art. 41 § 1 k.p.k., jednakże za podstawę swych twierdzeń przyjął tezy wynikające z uzasadnienia wyżej wskazanego wyroku TSUE z dnia 19 listopada 2019 r., postanowienia TSUE z dnia 8 kwietnia 2020 r. w przedmiocie środków tymczasowych (C-(...)), a także uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA-I-4114-1/20, o braku niezawisłości i bezstronności sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Dyscyplinarnej, a także o braku cech niezawisłego sądu,

sformułowane

w odniesieniu do Izby Dyscyplinarnej.

Przesądza to o kwalifikacji wniosku obwinionego radcy prawnego z dnia 11 stycznia 2021 r. o wyłączenie, jako należącego do właściwości Sądu Najwyższego. Tym stanie rzecz Sąd Najwyższy postanowił przekazać niezwłocznie przedmiotowy wniosek w oparciu o art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, celem rozpoznania. Nadmienić przy tym należy, iż zgodnie z przywołanym przepisem przekazanie wniosku nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.